

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 249/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Belicom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 31/2017-1008 z 30. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7 C 32/2011-926 z 27. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej

len „krajský súd“) č. k. 8 Co 31/2017-1008 z 30. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 32/2011-926 z 27. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd určil, že

- kúpna zmluva uzatvorená 22. júna 2010 medzi predávajúcim [REDAKOVANÉ], a kupujúcimi žalovaným 1 a žalovaným 2, ktorými boli sťažovatelia, ktorej vklad vlastníckeho práva bol povolený 29. júna 2010 Okresným úradom Liptovský Mikuláš, katastrálnym odborom a ktorej predmetom bol odplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej ako rodinný dom,

- a kúpna zmluva uzatvorená 22. júna 2010 medzi predávajúcim [REDAKOVANÉ] a kupujúcimi žalovaným 1 a žalovaným 2, ktorými boli sťažovatelia, ktorej vklad vlastníckeho práva bol povolený 12. júla 2010 Okresným úradom Liptovský Mikuláš, katastrálnym odborom a ktorej predmetom bol odplatný prevod vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu 9/40-ín na nehnuteľnosti,

sú voči žalobcovi právne neúčinné.

2.1 Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku okresného súdu i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie na podklade vykonaných dôkazov zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku okresného súdu zodpovedá podľa krajského súdu kritériám uvedeným v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku [v súčasnosti obdobne § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Odvolaciu námietku sťažovateľov ako žalovaných spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku a jeho nepresvedčivosti vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného napadnutého rozsudku podľa krajského súdu riadne zaoberal všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, z jeho odôvodnenia sú zrejmé i úvahy, ktoré súd viedli k vyhovaniu žalobe.

Krajský súd podľa § 387 ods. 2 CSP konštatoval správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkázal.

3. Podľa sťažovateľov súd prvej inštancie nesprávne zistil skutočnosť o nedostatočnom majetku [REDAKOVANÉ], na úhradu pohľadávky žalobcu. Závery súdu prvej inštancie, keď potvrdil, že [REDAKOVANÉ], mala dostatok majetku na uspokojenie nároku, odporujú podľa sťažovateľov exaktnému zneniu § 42a ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a výkladovej praxi súdov, keďže samotná skutočnosť dostatku majetku vylučuje úspešnosť odporovacej žaloby. Takúto podľa názoru sťažovateľov „scestnú“ úvahu súdu prvej inštancie krajský súd podľa mienky sťažovateľov svojvoľne odobril. Takýto postup krajského súdu podľa presvedčenia sťažovateľov napĺňa jednoznačne dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

3.1 Podľa sťažovateľov skutočnosti o dostatočnom majetku (po zohľadnení záväzkov) [REDAKOVANÉ], na uspokojenie pohľadávky žalobcu však súd prvej inštancie aj odvolací súd úplne odignorovali. Ak mali súdy pochybnosti o hodnote majetku, mali podľa sťažovateľov vykonať dokazovanie pre účely zistenia trhovej ceny vozidiel v čase odporovaných úkonov, čo súdy chybné vyhodnotili, a to zakladá podľa sťažovateľov existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

3.2 Podľa sťažovateľov pre vylúčenie pochybností o hodnote majetku [REDAKOVANÉ], vo vzťahu k záväzkom voči žalobcovi boli súdy povinné vykonať ekonomický audit [REDAKOVANÉ], čomu sa sťažovatelia ako žalovaní nebránili a poukazovali v konaní na takúto potrebu vykonania dôkazu, čo súdy nevykonali a svoje úvahy o nedostatku majetku založili len na zbežnom porovnaní aktív a pasív bez toho, aby vykonali exaktné zisťovanie aspoň na základe údajov, ktoré mali k dispozícii, pričom súdy nevedeli obhájiť žalobcove tvrdenia, že pohľadávky [REDAKOVANÉ], boli umelo vytvorené. Podľa sťažovateľov tento postup okresného súdu a krajského súdu je subsumovateľný pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30.11.2017 sp.zn. 8Co/31/2017-1008 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 27.6.2016 sp.zn. 7C/32/2011-926 porušil základné právo [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]... zaručené článkom 46 ods. 1 a článkom 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 27.6.2016 sp.zn. 7C/32/2011-926 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30.11.2017 sp.zn. 8Co/31/2017-1008 a prikazuje Okresnému súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 7C/32/2017, aby vo veci opätovne konal a rozhodol so záväzným pokynom, aby súd prvej inštancie s tým že žalobu žalobcu zamietne v celom rozsahu a prizná sťažovateľom v 1. a 2. rade právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania, a to v rozsahu 100 %.

[REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]... sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 325,42 €...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd vlastnou činnosťou (dopytom na okresnom súde) zistil, že sťažovatelia podali proti napadnutému rozsudku krajského súdu prostredníctvom okresného súdu dovolanie 20. apríla 2018, ktoré bolo okresnému súdu doručené 23. apríla 2018 a ktoré po vykonaní úkonov súdu prvej inštancie v dovolacom konaní bude spolu so spisom predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“; (t. j. o dovolaní dosiaľ rozhodnuté nebolo)].

6.1 Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľov alebo citovania právnych záverov všeobecných súdov uvedených v napadnutých rozsudkoch je potrebné konštatovať, že sťažnosť nie je prípustná.

6.2 Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

6.3 Princíp subsidiarity nás učí, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných

a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

6.4 Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

6.5 Sťažovatelia podali proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. O dovolaní v ich veci bude rozhodovať najvyšší súd.

6.6 V zmysle už popísaných východísk možno hodnotiť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľom účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd, ktorý sťažovatelia využili (t. j. podali dovolanie). Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľov.

6.7 Ústavný súd uzatvára, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obtiažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

6.8 Reflektujúc prezentované závery, ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

6.9 Ako *addendum* ústavný súd zdôrazňuje právny názor, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil (akcentujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva

z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54), a síce, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľom (v prípade opätovného obrátenia sa na ústavný súd) lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. napadnutému rozsudku) krajského súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2018